

Grunder och huvudargument

För att bestämmelser i ett internationellt fördrag skall kunna fortsätta att gälla även efter det fördragets giltighetstid har löpt ut krävs i allmänhet att de fördragsslutande staterna, och endast dessa stater, fattar ett sådant beslut i samförstånd.

De fördragsslutande staterna hade inte, innan EKSG-fördraget upphörde att gälla, fattat något gemensamt beslut om att förnya fördragets giltighet i sin helhet och att fastställa allmänna övergångsbestämmelser för att säkerställa att alla bestämmelser i fördraget skulle ha fortsatt giltighet. De fördragsslutande staterna har istället låtit EKSG-fördraget upphöra att gälla, och enbart reglerat EKSG-bestämmelsernas övergång till EG-fördragets regler på vissa områden. Det har i synnerhet inte vidtagits någon gemensam åtgärd för att införa övergångsbestämmelser för de konkurrensfrågor som reglerades i EKSG-fördraget. När det gäller de undersökningar som fortfarande pågick när EKSG-fördraget upphörde att gälla kan det följaktligen inte göras gällande att fördraget upphört "utan retroaktiv verkan", eftersom det skulle innebära att fördragets bestämmelser har fortsatt giltighet, och det inte kan uppstå någon rättighet, skyldighet eller rättsförhållande på grundval av fördraget.

Enligt sökanden kan EKSG-bestämmelserna endast införlivas med EG-fördragets regler genom rättsakter som ger uttryck för de fördragsslutande staternas gemensamma vilja.

—————

Talan av den 28 maj 2003 mot Republiken Finland väckt av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-232/03)

(2003/C 184/37)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 28 maj 2003 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Finland. Sökanden företräds av D. Martin och I. Koskinen, i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att domstolen skall

1. fastställa att Republiken Finland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 10 EG och 39 EG genom att förhindra gränsgångare från att utnyttja vissa förmåner som tillhandahållits dem av deras arbetsgivare endast på grund av att de ifrågavarande arbetstagarna är bosatta i Republiken Finland, dit de fordon som ägs av deras arbetsgivare importerats.
2. förplikta Republiken Finland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Bestämmelser i finsk lagstiftning begränsar i Finland fast bosatta personers möjlighet att där använda bilar som är inregistrerade i utlandet. Enligt dessa bestämmelser skall bilskatt erläggas i Finland innan bilen används. Denna skatt skall erläggas även om bilen endast brukas i ringa omfattning, om inte annat uttryckligen stadgas.

Enligt de finska bestämmelserna skall skatten erläggas innan bilen används i Finland. Om bilen skulle användas utan att någon skatt erlagts, trots att så borde ha skett, kräver myndigheterna att bilen skall beskattas.

Finländsk lagstiftning förhindrar, i strid med artikel 39 EG, förverkligandet av arbetskraftens fria rörlighet, genom att arbetstagare som är bosatta i Finland inte, när de utför sina arbetsuppgifter, där kan använda firmabilar som är inregistrerade i andra medlemsstater om inte skatt för dessa bilar erlagts i Finland. Arbetstagare som är bosatta i Finland kan därför inte ta anställning i andra medlemsstater i den Europeiska unionen när den till anställningen hörande firmabilen skall användas i båda länderna.

Bolag som bedriver verksamhet i andra medlemsstater kan inte anställa en i Finland bosatt arbetstagare när denne inte kan använda en bil som är inregistrerad i ett annat land i Finland, så länge skatt för bilen inte erlagts i Finland. Denna praxis är särskilt diskriminerande för gränsgångare som är bosatta i Finland och därför inte kan använda en firmabil för den dagliga färden mellan hemmet och arbetsplatsen. Tillgång till firmabil är ofta en del i arbetstagarens ersättning. En medlemsstat vars lagstiftning hindrar den fria rörligheten på ett sådant sätt att arbetstagare som är bosatta i en medlemsstat inte kan utöva sitt arbete i en annan medlemsstat åsidosätter sina skyldigheter enligt artikel 10 EG.

—————

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Audiencia Nacional av den 16 april 2003 i målet mellan å ena sidan Contse S.A., Vivisol SRL och Oxigen Salud S.A., och å andra sidan Insalud (numera INGESA)

(Mål C-234/03)

(2003/C 184/38)

Audiencia Nacional begär genom beslut av den 16 april 2003, vilket inkom till domstolens kansli den 2 juni 2003, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan å ena sidan Contse S.A., Vivisol SRL och Oxigen Salud S.A., och å andra sidan Insalud (numera INGESA) beträffande följande fråga:

Utgör artikel 12, artikel 43 och följande artiklar, artikel 49 och följande artiklar i EG-fördraget, samt artikel 3.2 i rådets direktiv 92/50/EEG⁽¹⁾ av den 18 juni 1992 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av tjänster hinder för att i de specifikationer och administrativa villkor och tekniska föreskrifter som reglerar offentlig upphandling av hemrespiratorbehandlingar och andra tekniker för andningsstöd inkludera:

- 1) krav som villkorar företags tillträde till upphandlingen av att de redan förfogar över lokaler som är öppna för allmänheten i den provins, eller i den provinshuvudstad, där tjänsten skall tillhandahållas,
- 2) kriterier för tilldelning av kontrakt som:
 - a) gynnar anbud som ingivits [av företag som finns] inom en radie av 1 000 kilometer räknat från den huvudstad där tjänsten skall tillhandahållas,
 - b) som redan förfogar över lokaler som är öppna för allmänheten på vissa orter i samma provins eller
 - c) som tidigare tillhandahållit tjänsten?

(¹) EGT L 209, 18.6.1992, s. 1; svensk specialutgåva, område 6, volym 3, s. 139.

Överklagande, ingivet den 2 juni 2003 av Europeiska gemenskapernas kommission, av den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, tredje avdelningen, har meddelat den 19 mars 2003 i mål T-213/00⁽¹⁾: CMA CGM och tretton andra linjerederier mot Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-236/03 P)

(2003/C 184/39)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 2 juni 2003 till Europeiska gemenskapernas domstol överklagat den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, tredje avdelningen, har meddelat den 19 mars 2003 i mål T-213/00: CMA CGM och tretton andra linjerederier mot Europeiska gemenskapernas kommission. Klaganden företräds av P. Oliver, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Klaganden yrkar att domstolen skall

- upphäva punkt 1 i domslutet i förstainstansrättens dom av den 19 mars 2003 i mål T-213/00, CMA CGM m.fl. mot kommissionen,
- ogilla motpartens ansökan i sin helhet, och
- förplikta motparten att ersätta kommissionens rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Kommissionen gör gällande att förstainstansrättens dom innehåller en rad motsägelser och inkonsekvenser, för att inte säga förvanskningar. Den överklagade domen innebär således att det inte är möjligt att dela in överträdande företag i grupper, vilket är en viktig del av riktlinjerna. Kommissionen vidhåller att dess sätt att agera var både fullt rimligt och helt förenligt med principen om icke-diskriminering.

Enligt kommissionen har förstainstansrätten felaktigt funnit att beslutet innehöll en bristande motivering och har i vart fall överskridit gränserna för sin behörighet.

Kommissionen anser att den överklagade domen medför att kommissionens utrymme för skönsässig bedömning vid fastställande av böter kraftigt inskränks. Domen innebär även i praktiken att kommissionen åläggs en skyldighet att tillämpa en matematisk formel eller en formel som kan kontrolleras "med vetenskapliga metoder". Detta undergräver kommissionens utrymme för skönsässig bedömning och därigenom dess befogenhet och skyldighet att vidta rättsliga åtgärder mot överträdelser av artiklarna 81 EG och 82 EG.

Slutligen ifrågasätter kommissionen förstainstansrättens dom i den del det däri fastställs att de böter som ålagts av kommissionen var preskriberade. Kommissionen hävdar även att rätten i domen inte har angett några skäl för detta konstaterande.

(¹) EGT C 124, 24.5.2003, s. 18.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av tribunal d'instance de Roubaix av den 15 maj 2003 i målet mellan Banque Sofinco SA och 1) Daniel och 2) Carole Djemoui

(Mål C-237/03)

(2003/C 184/40)

Tribunal d'instance de Roubaix begär genom beslut av den 15 maj 2003, vilket inkom till domstolens kansli den 4 juni 2003, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Banque Sofinco SA och 1) Daniel och 2) Carole Djemoui beträffande följande frågor:

- 1) Skall rådets direktiv 87/102/EG⁽¹⁾ av den 22 december 1986 och direktiv 90/88/EG⁽²⁾ av den 22 februari 1990 tolkas så att de innebär en skyldighet för den nationella domstolen att om möjligt tolka den nationella rätten på så sätt att ett kreditinstitut som beviljar lån till konsumenter är skyldigt att skriftligen informera låntagaren om den gällande effektiva räntan före varje förnyelse av ett förnybart kreditavtal när räntan i avtalet uppges vara rörlig?